

Arrest

nr. 51 348 van 19 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 19 november 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 november 2010 om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 november 2010.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 november 2010 om 17.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken. A. DE SMET.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DANEELS, die loco advocaat D. DHERTOGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, komt op 12 november 2006 België binnen, in het bezit van een Filippijns paspoort voorzien van een Schengenvisum kort verblijf.

Op 13 november 2010 wordt verzoekster aangetroffen naar aanleiding van een politiecontrole.

Op 13 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

- *artikel 7, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.*

“(…).”

Op 16 november 2010 deelt de raadsman van verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoekster een relatie heeft met een Belgische onderdaan en dat er eerstdaags een verzoek tot regularisatie zal worden ingediend.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Krachtens de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

Verzoekster voert twee middelen aan.

Het eerste middel luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van behoorlijk administratief bestuur

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster niet in bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, waardoor zij bijgevolg het grondgebied diende te verlaten.

Zoals reeds gemeld (supra) is verzoekster inderdaad niet in bezit van een geldig paspoort om redenen dat zij dit verloren heeft. Een nieuw paspoort werd inmiddels aangevraagd bij de Filippijnse ambassade in Brussel, doch verzoekster mocht hiervan evenwel nog geen bericht ontvangen en is in afwachting van de aangevraagde documenten.

Op geen enkele wijze is dan ook nagegaan door de bevoegde autoriteiten dat verzoekster weldegelijk deze aanvraag heeft gericht, doch hieraan werd gewoonweg nog geen enkel gevolg gegeven door de bevoegde diensten, waardoor verzoekster geen enkel document kon voorleggen en nu (ten onrechte) met artikel 7 lid 1 Vw. Wordt geconfronteerd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Uit de bewoordingen van dit middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing aanvecht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van

die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet vermeldt een geldig paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België.

Verzoekster betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort. Zij voert aan dat zij haar paspoort verloren is, een nieuw heeft aangevraagd en dat verwerende partij had dienen na te gaan of verzoekster een aanvraag had ingediend voor een paspoort.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, volstaat de vaststelling dat verzoekster niet in bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum om toepassing te kunnen maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster ontkent bovendien niet dat zij niet in het bezit is van een geldig visum, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin verzoekster de schending aanvoert van *“behoorlijk administratief bestuur”* verduidelijkt zij niet welk beginsel zij aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het eerste middel is niet ernstig.

Het tweede middel luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van artikel 8 EVRM

Het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, (B.S. 19 augustus 1955, afgekort EVRM) heeft directe werking en kent aan ieder individu een aantal rechten toe die afdwingbaar zijn en die ondermeer door de overheid in haar bestuurshandelingen en in al haar beslissingen moeten worden gerespecteerd.

In het bijzonder heeft op grond van artikel 8 EVRM verzoekster het recht op eerbiediging van haar privé en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan voor zover dit in de wet is voorzien en voor zover dit in het belang is van de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de openbare orde, het voorkomen van criminele feiten, de bescherming van de gezondheid of van goede zeden.

In casu kan deze grond gelden om verzoekster een verder verblijf te verlenen op het Belgisch grondgebied. De jongste jaren is zij maar zeer beperkt ten laste van de Belgische staat en werd zij opgevangen door vrienden en kennissen, die in haar onderhoud voorzien.

Verzoekster heeft recht op een gezinsleven en heeft reeds meer dan een jaar een relatie met haar vriend de heer S.H. met wie zij een wettelijk geregistreerd partnerschap wenst af te sluiten.

Daarenboven moet er een onderscheid worden gemaakt tussen het recht op een gezinsleven en het recht op een privé-leven. Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Zie ter vergelijking: Rb. 1 ° Aanleg Brussel 12 februari 2007, TVR 2007, 275-277 Noot onder Vr Brussel 12 februari 2007

(...)

Er dient nauwlettend te worden toegezien op de eerbiediging van artikel 8 EVRM en minstens mate worden vastgesteld dat de overheid de belangen van verzoekster op dit vlak voldoende heeft onderzocht en afgewogen.

R.v.St. nr 80.572, 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000 (samenvatting), 961.

(...)

Dat ook het tweede middel bijgevolg ernstig is."

Artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip "gezinsleven" in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Verzoekster stelt dat zij al meer dan een jaar een relatie heeft met de heer H.S. *Prima facie* kan niet worden uitgesloten dat verzoekster mogelijks een gezinsleven heeft met haar partner in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster betwist niet dat zij illegaal in het land is sinds 2006 en dat zij nog geen stappen heeft ondernomen om haar verblijf in orde te brengen. Verzoekster betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar zij is evenwel van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van haar gezinsleven en privéleven uitmaakt.

Verzoekster laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar gezinsleven en privé-leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). In wezen verwijst verzoekster in het middel naar rechtspraak van de Raad

van State en de rechtbank van eerste aanleg. De Raad merkt op dat verzoekster echter niet aantoont dat zij zich in dezelfde situatie bevindt, noch dat deze rechtspraak toepasbaar zou zijn op haar eigen situatie. Bijgevolg dient te worden besloten dat de aangehaalde rechtspraak geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing.

Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster een Belgische partner heeft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven en het privéleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar partner wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Waar verzoekster van mening zou zijn te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Waar verzoekster verwijst naar "relaties met anderen" en van mening lijkt dat sociale contacten wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat de feiten aangehaald door verzoekster in zijn verzoekschrift, namelijk niet nader verduidelijkte "relaties met anderen", niet vallen onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is niet ernstig.

Verzoekster heeft geen ernstige middelen aangevoerd.

3. Er is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET